

Rozjímanie na sobotu 18. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na sobotu 18.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: zúfalstvo
rodiča; opätovné získanie
dôvery v Boha; modlitba a
viera.

ISTÝ MUŽ mal syna, ktorý bol nejaký
čas posadnutý démonom. Všade ho
chytal a hádzal na zem, robil mu
penu a znehybnil ho. Inokedy ho
dokonca nútil, aby sa vrhol do ohňa
alebo do vody. Prirodzene, táto
situácia spôsobila, že obaja veľmi
trpeli: tak otec ako aj syn.

Pravdepodobne urobili všetko možné, aby sa vyliečil, ale bezvýsledne. Jedného dňa sa však otec dopytal o žiakoch istého majstra, ktorý zrejme robil veľké zázraky. Priviedol pred nich svojho syna, ale na prekvapenie všetkých apoštoli nemohli nič urobiť: snažili sa, ale zistili, že ducha vyhnať nemožno (porov. Mt 17, 14-16).

Môžeme si predstaviť otcov smútok. Títo muži vykonali všelijaké zázraky, ale zlyhali práve vtedy, keď bolo treba chlapca vyliečiť. „Prečo sa mi to deje? Prečo sú schopní uzdraviť ostatných, a nie môjho jediného syna?“, pýtal sa. Možno sme sa všetci ocitli v podobnej situácii. Počúvame, že ľudia, ktorých poznáme, dostali od Boha nejakú milosť – prácu, vyriešenie problému, rodinnú radosť –, zatiaľ čo naša prosba akoby neprinášala žiadne ovocie. „Prečo Boh pomáha iným a mne nie?“,

pýtame sa možno podobne ako otec tohto chlapca.

Neexistuje odpoveď, ktorá by túto otázku úplne vyriešila. Niekedy však Boh môže dovoliť, aby toto zdanlivé mlčanie posilnilo našu vieru, nádej a lásku. Vo Svätom písme môžeme vidieť aj mnoho iných ľudí, ktorým sa zdalo, že Boh ich prosbu nevypočul. Vedeli vytrvať a každý deň sa nechali premieňať, prijímali Pánovu vôľu, nech už bola akákoľvek. A to bolo v mnohých prípadoch hlavné ovocie, ktoré získali: vedieť milovať celým srdcom to, čo pre nich chcel Boh. Keď sa možno, podobne ako otcovi chlapca, črtá zúfalstvo, „v tej chvíli nám Boh dá nové meno, ktoré obsahuje zmysel celého nášho života; zmení naše srdce a dá nám požehnanie vyhradené pre tých, ktorí sa ním nechali zmeniť (...) On vie, ako to urobiť, pretože pozná každého z nás“[1].

OTCOVI, ktorý videl, že ani apoštoli nedokážu vyliečiť jeho syna, napadla posledná možnosť: obrátil sa na Ježiša. Urobil tak bez veľkej nádeje, pretože si nechcel robiť ilúzie o vyliečení, ktoré sa zdalo nemožné. Takto vyjadril svoju potrebu Majstrovi: „Ak niečo môžeš, zlutuj sa nad nami a pomôž nám“. Kristus, poznajúc jeho pochybnosti, odpovedal: „*Ak môžeš?! Všetko je možné tomu, kto verí*“ (Mk 9, 22-23). „Muž cíti, že jeho viera kolíše, obáva sa, že tento nedostatok dôvery zabráni jeho synovi získať späť zdravie. A plače. Nehanbime sa za tento plač: je ovocím Božej lásky, skrúšenej modlitby, pokory“^[2]. Toto bol prvý zázrak, ktorý Pán urobil: pomohol tomuto otcovi byť svedkom pokory a znovu nadobudnúť dôveru v Boha.

Ježiš po vypočutí mužovej prosby „pohrozil nečistému duchu: „*Nemý a hluchý duch, ja ti rozkazujem: Vyjdi z neho a už nikdy doň nevchádzaj!* Ten vykrikol, mocne ním zalomcoval a vyšiel“ (Mk 9, 25-26). Apoštoli sa ho potom pýtali, prečo ho nemohli vyhnať, a Pán im dal presnú odpoveď: „Pre vašu malú vieru“ (Mt 17, 20). Možno učeníci, keď videli násilie, s akým duch trápil dieťa, boli plní strachu alebo sa cítili neschopní urobiť taký veľký zázrak. Žiť vierou neznamena ani tak ignorovať strach alebo mať neotrasiteľné sebavedomie, ale pokorne uznať Božiu potrebu a veľkosť jeho zámerov. „Práve viera nám dáva schopnosť pozeráť sa s nádejou na vzostupy a pády života, pomáha nám prijať aj porážku a utrpenie s vedomím, že zlo nikdy nemá a nebude mať posledné slovo“[\[3\]](#). Ježiš má moc tvárou v tvár všetkému zlu: čaká len na trpezlivú a pokornú dušu, ako je ten otec, aby na nás

mohol uvoľniť svoju moc, a to spôsobom, ktorý si možno ani nevieme predstaviť.

SVÄTÝ JOSEMÁRIA hovorieval, že zveriť Bohu prosbu vo viere nezbavuje človeka povinnosti urobiť všetko, čo je v jeho silách, aby dosiahol to, o čo sa usiluje. Dôvera v Pána „neznamená zbaviť sa prirodzených prostriedkov vhodných na dosiahnutie zamýšľaného cieľa. Nie; pri akomkoľvek úsilí je vždy nevyhnutné okrem nadprirodzených prostriedkov použiť aj všetky čestné ľudské prostriedky, ktoré máme k dispozícii. Ak tieto zlyhajú, s rovnakou vierou sa hľadajú a používajú iné“[4].

Život zakladateľa Opus Dei zároveň ukazuje, akú prioritu dával modlitbe, ktorú považoval za „základ

duchovného života“[5]. Keď mal nejakú záležitosť, ktorú musel vykonať, alebo ho niečo znepokojovalo, prosil svojich synov a dcéry, aby sa intenzívnejšie modlili. Bol presvedčený, že modlitba je vždy plodná. Aj keď nie vždy priamo vnímal jej výsledky, vedel, že v každom prípade prinášala ovocie v sebe samom, pretože táto modlitba priblížila človeka k Bohu. Okrem toho mohla priniesť ovocie aj navonok, a to nečakaným spôsobom, na neznámom mieste alebo u neznámej osoby.

Ježiš kladie podmienku, aby bola modlitba účinná: mať vieru. Takto budú môcť apoštoli dosiahnuť nemožné: „Ak budete mať vieru ako horčičné zrnko a poviete tomuto vrchu: ‚Prejdi odtiaľto ta!‘ – prejde. A nič vám nebude nemožné“ (Mt 17, 20). Panna Mária s vierou prijala anjelovo slovo a dovolila Bohu rásť v jej lone. Môžeme ju prosiť, aby sa za

nás prihovárala, aby sme vedeli, ako predkladať svoje potreby jej Synovi s istotou, že nech bude výsledok akýkoľvek, vždy prinesie ovocie.

[1] František, *Audiencia*, 10-VI-2020.

[2] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 204.

[3] František, *Anjel Pána*, 6-X-2019.

[4] Svätý Josemaría, *Poznámky z meditácie*, 27-VIII-1937.

[5] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 84.
